

Arrest

nr. 61 681 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot weigering van onbeperkt verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CUPPENS, die *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2003 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2006 wordt aan verzoeker een tijdelijk verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet toegekend. Dit verblijf wordt jaarlijks verlengd.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 30 maart 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het onbeperkt verblijf te weigeren.

Op 19 juli 2010 bij arrest nr. 46 473 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 30 maart 2010 waarbij het onbeperkt verblijf van verzoeker wordt geweigerd.

Op 4 oktober 2010 wordt het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van verzoeker voor de duur van één jaar verlengd, tot 27 september 2011. De voorwaarden voor de verdere verlenging zijn de volgende: *“een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) + recent arrest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + recente schoolattesten voor de kinderen + geldig nationaal paspoort (het voorgelegde attest van het Consulaat van Bhutan te Brussel bevestigt noch ontkent de identiteit en nationaliteit van betrokkene en kan derhalve niet aanzien worden als een geldig identiteitsdocument).”*

Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing (ter vervanging van de beslissing van 30 maart 2010) tot weigering van de aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer, Mevrouw de burgemeester,

Naam, Voornamen: G., P.

Nationaliteit: Bhutan

Geboren te (...)

Verblijvende te : (...)

Deze instructies vervangen de vorige beslissing van 30/03/2010 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf vernietigd door de Raad voor | Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr.46 473.

Weigering onbeperkt verblijf

Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat zijn aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 30.11.2009 wordt verworpen om de volgende reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van dé wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2008. Zijn asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor hij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.

Bij de verlenging van zijn tijdelijk verblijf (A-kaart) wordt als voorwaarde opgenomen dat meneer G., P. een geldig nationaal paspoort moet voorleggen (tenzij hij op een overtuigende manier kan bewijzen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om een geldig identiteitsdocument te bekomen).

Deze onmogelijkheid voor betrokkene om een geldig identiteitsdocument te verwerven in België is niet voldoende bewezen.

Het voorgelegde attest van het ereconsulaat van Bhutan in België bevestigt noch ontkent zijn identiteit en nationaliteit en stelt gewoon dat zij geen administratieve aktes of documenten kan afleveren.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in haar beslissing dd.23/10/2000 (weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ter kennis gebracht aan betrokkene op. 25/10/2000) inzake de asielaanvraag Ingediend door betrokkene op 17/03/1997 stelt: "Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-Generaal, dient nu in het onderzoek ten gronde te moeten worden vastgesteld dat aan betrokkene de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkenes asielaanvraag bedrieglijk is. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken, in dringend beroep als ten gronde ontkende betrokkene een asielaanvraag in een ander Europees land. Uit informatie van de Duitse autoriteiten blijkt echter, dat betrokkene reeds op 27 september 1995 aan asielaanvraag in Duitsland indiende onder de naam G. K. Slechts na confrontatie met deze gegevens

gaf betrokkene tijdens het verhoor ten gronde toe, effectief in Duitsland te hebben verbleven en er asiel te hebben aangevraagd. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die aanleiding zouden gegeven hebben tot betrokkenes vlucht uit India op 5 maart 1997. Hij geeft op het einde van het interview ten gronde ook toe nooit te zijn gearresteerd geweest in India. Ten slotte is betrokkene niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor zijn reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.

Gezien de misleidende asielaanvraag en het feit dat betrokkene reeds in het verleden een andere identiteit aannam in Duitsland, kan de mogelijkheid niet worden uitgesloten dat het niet kunnen verkrijgen van een identiteitsdocument via de Bhutaanse overheden in België in werkelijkheid erop duidt dat betrokkene misschien een andere nationaliteit en identiteit zou kunnen hebben, dan degene hij tijdens zijn asielaanvraag heeft aangenomen.

Het verkrijgen van een homologatie van een akte van bekendheid na een verklaring op eer die de geboorteakte van G., M. vervangt, is ook geen aanvaardbaar bewijs van de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verkrijgen. Dit document werd aangevraagd in het kader van de procedure tot naturalisatie en vervangt enkel de geboorteakte.

Dit document kan als dusdanig niet aanvaard worden als geldig identiteitsdocument of bewijs van de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te bekomen gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1 -b) stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn. Een verklaring op eer dat men geen geboorteakte van een bepaalde natie kan voorleggen, rekent op de goodwill van de betrokkenen» om in eer en geweten te verklaren dat hij dit document niet bezit, maar is geen bewijs dat de persoon eventueel geen identiteitsdocument/geboorteakte van een andere nationaliteit zou bezitten.

Rekening houdende met het feit dat hiermee zijn identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen.”

2. Over de rechtspleging

Waar in het verzoekschrift uitdrukkelijk wordt vermeld dat het beroep wordt ingediend voor mevrouw M.G. bevestigt de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting dat deze vermelding berust op een materiële vergissing en het beroep enkel voor verzoeker is ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van punt II C –b, vierde alinea van de omzendbrief van 21 juni 2007 en van de bewijskracht van geschreven stukken.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien aan betrokkene een onbeperkt verblijf wordt geweigerd daar hij

1. de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verwerven in België onvoldoende heeft bewezen;

2. dat er geen bewijs is dat de persoon eventueel geen identiteitsdocument/geboorteakte van een andere nationaliteit zou bezitten.

Dat verzoeker echter reeds in het door hem ingediende verzoekschrift tot nietigverklaring dd. 03.05.2010 heeft bewezen én uit het administratief dossier blijkt dat hij wel degelijk alle wettelijke middelen om een identiteitsdocument te bekomen heeft uitgeput, hetgeen ook door Uw Raad werd aangenomen;

Dat er voor verzoeker een regularisatieverzoek werd ingediend dd. 30.11.2009 en dd. 10.12.2009, waarbij tevens een kopij van een gehomologeerde akte van bekendheid, een verklaring op eer die de geboorteakte vervangt en een attest van de Bhutanese ambassade in België werd gevoegd.

Dat verwerende partij echter nog steeds van mening is dat verzoeker de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verwerven in België onvoldoende heeft bewezen;

Aangezien wanneer men zich beroept op de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verkrijgen, men inderdaad van die onmogelijkheid een bewijs moet leveren.

Dit kan bijvoorbeeld door aan te tonen dat er geen enkele instantie meer bestaat die deze identiteitsdocumenten afgeeft (bv. Somalië), of dat de afgifte ervan schriftelijk en per aangetekend schrijven (eventueel meermaals) is aangevraagd, en dat er op deze vraag geen enkel antwoord werd verkregen.

Dat verzoeker alle wettelijke middelen hiertoe heeft uitgeput en reeds via zijn voormalig raadsman de Ambassade in Genève heeft gecontacteerd dd. 06.04.2007 (waarvan kopij in het administratief dossier voorhanden is).

Dat hierop, zoals verwacht, geen reactie kwam.

Dat ook de huidige raadsman van verzoeker meermaals de Bhutanese ambassade in België en de Ambassade te Genève heeft gecontacteerd, wederom zonder reactie.

Dat verzoeker immers in de onmogelijkheid verkeert zijn identiteit op een andere wijze te bewijzen én hij integendeel wel alle wettelijke middelen had uitgeput, zodat zijn regularisatieverzoek niet had dienen geweigerd te worden.

Dat immers eens men Bhutan heeft verlaten, men hier niet meer toegelaten wordt zodat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om zijn identiteit op een andere manier te bewijzen zoals gesteld door artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat hij bovendien alle wettelijke middelen heeft uitgeput teneinde zijn identiteit te bewijzen, tot de Ambassade van Genève toe.

Dat hij verwijst naar de herhaaldelijke correspondentie met zowel de Bhutanese ambassade te Brussel en deze te Genève (in het administratief dossier voorhanden).

Dat verzoeker wel degelijk aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, zodat DVZ artikel 9bis §1, 2e lid Vreemdelingenwet en punt 11C 1-b, 4e alinea van de omzendbrief van 21.06.2007 heeft geschonden, zodat de omstreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2 Verzoeker verwijst naar artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en de omzendbrief van 21 juni 2007. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Verzoeker verwijst eveneens naar de omzendbrief van 21 juni 2007, punt II C 1 –b, vierde alinea:

"b) Identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor :

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.*

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag."

De Raad merkt op dat de beoordeling of de vreemdeling zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België behoort tot de discretionaire bevoegdheid van

verweerder. De appreciatie van de elementen bij de beoordeling van die 'onmogelijkheid' voor verzoeker om zijn identiteitsdocument te verwerven in België heeft de redelijkheid tot grens. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Bij de aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf van 14 december 2009 dient verzoeker met betrekking tot zijn identiteit een gehomologeerde akte van bekendheid van zijn echtgenote in, een verklaring op eer ter vervanging van zijn geboorteakte en een attest van het Bhutanees consulaat in België.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de onmogelijkheid voor verzoeker om een geldig identiteitsdocument te verwerven in België niet voldoende is bewezen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij heeft bewezen met alle wettelijke middelen om een identiteitsdocument te bekomen en dat hij de mogelijkheden heeft uitgeput. Dit werd ook door de Raad aangenomen, volgens verzoeker.

In de mate verzoeker verwijst naar het arrest nr. 46 473 van 19 juli 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit de lezing van dit arrest niet dat hij "*met alle wettelijke middelen*" heeft getracht een identiteitsdocument te bekomen en dat de wettelijke middelen zijn uitgeput. In het voormeld arrest wordt geoordeeld dat verweerder in de beslissing van 30 maart 2010 niet motiveerde waarom de neergelegde documenten niet voldeden aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze moet worden aangetoond. Met andere woorden dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen. Uit de lezing van het voormeld arrest blijkt bijgevolg niet dat verzoeker "*alle wettelijke middelen*" heeft uitgeput om een identiteitsdocument te bekomen.

Verzoeker verwijst naar een schrijven van zijn voormalige raadsman op 6 april 2007. Hij zou de ambassade te Genève hebben gecontacteerd en dit schrijven zou zonder reactie zijn gebleven. Hij stelt dat ook zijn huidige raadsman meermaals de Bhutaanse ambassade te België en de ambassade te Genève heeft gecontacteerd. Hij verwijst naar deze correspondentie "*in het administratief dossier voorhanden.*"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorgelegde attest afgegeven door het ereconsulaat van Bhutan te België zijn identiteit en nationaliteit noch bevestigt noch ontkent. In dit attest wordt enkel gesteld dat het consulaat geen administratieve aktes of documenten kan afleveren. Dit wordt niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker verwijst naar correspondentie met de Bhutaanse ambassade te Genève van zowel zijn voormalige als huidige raadsman blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Evenmin voegt verzoeker deze correspondentie toe aan zijn verzoekschrift. Uit de aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf van 14 december 2009 blijkt dat hij een gehomologeerde akte van bekendheid heeft gevoegd, een verklaring op eer die zijn geboorteakte vervangt en het attest van het Bhutaans consulaat te België. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt een "correspondentie" met de Bhutaanse ambassade te Genève, noch van zijn voormalige raadsman, noch van zijn huidige raadsman. Verzoeker voegt deze correspondentie evenmin in zijn verzoekschrift bij. Verzoekers grief mist aldus feitelijke grondslag. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en/of van de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt niet aangetoond. De schending van de "*bewijskracht van geschreven stukken*" wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens klaagt verzoeker machtsoverschrijding aan.

“In casu is het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat verweerster haar beslissing niet heeft getoetst op basis van alle elementen uit het dossier.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de Overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Aangezien een beslissing waarbij een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, enkel in casu kan getroffen worden indien ondubbelzinnig uit de controle van het dossier blijkt dat verzoeker de onmogelijkheid om zijn identiteit te bewijzen, onvoldoende heeft aangetoond.

Dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij de aanvraag heeft onderzocht in functie van het administratief dossier waaruit echter het tegendeel blijkt, zodat moet aangenomen worden dat deze beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze, zodat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Aangezien bovendien de rechtbank van eerste aanleg te Leuven dd. 07.05.2007 de verklaring op eer van verzoeker bevestigde;

Dat ook het parket, als vertegenwoordiger van het openbaar belang, een gunstig advies verstrekke;

Dat door te besluiten dat er geen bewijs is dat de persoon eventueel geen identiteitsdocument/geboorteakte van een andere nationaliteit zou bezitten, doet verweerster de bewijskracht van het vonnis oneer aan.

Zodat ook het beginsel van de bewijskracht van geschreven stukken door DVZ geschonden wordt, gezien zij een Belgisch vonnis noch eerbiedigen, noch erkennen.

Dat, hoewel DVZ in casu een discretionaire bevoegdheid heeft, er sprake is van machtsoverschrijding, gelet op het feit dat zij het Belgische vonnis niet aanvaarden.

Nochtans bekam verzoeker telkenmale een beperkt verblijf in België, en werd telkens zijn identiteit erkend, ondanks het feit dat hij bij zijn asielaanvraag toegegeven heeft een andere naam te hebben opgegeven, zodat tevens het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

Door te stellen dat: Rekening houdende met het feit dat hiermee zijn identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden wegens schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en wegens machtsoverschrijding.”

3.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf bijgevoegde stukken in verband met de identiteit uitdrukkelijk is ingegaan. Waar verzoeker stelt dat *“de verwerende partij de aanvraag heeft onderzocht in functie van het administratief dossier waaruit echter het tegendeel blijkt”* maakt hij niet duidelijk uit welke stukken *“het tegendeel”* blijkt en met welke stukken verweerder eventueel geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van de beslissing. Dienvolgens maakt hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Verzoeker stelt dat verweerder de bewijskracht van de akte van bekendheid oneer aandoet waar hij motiveert dat *“er geen bewijs is dat de persoon eventueel geen identiteitsdocument/geboorteakte van een andere nationaliteit zou bezitten”*. Hij betoogt dat het beginsel van de bewijskracht van geschreven stukken wordt geschonden aangezien verweerder een Belgisch vonnis noch eerbiedigt, noch erkent. Er is sprake van machtsoverschrijding waar verweerder het Belgisch vonnis niet aanvaardt.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing met betrekking tot de gehomologeerde akte van bekendheid: *“Het verkrijgen van een homologatie van een akte van bekendheid na een verklaring op eer die de geboorteakte van G., M. vervangt, is ook geen aanvaardbaar bewijs van de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verkrijgen. Dit document werd aangevraagd in het kader van de procedure tot naturalisatie en vervangt enkele de geboorteakte.*

Dit document kan als dusdanig niet aanvaard worden als geldig identiteitsdocument of bewijs van de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te bekomen gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1 – b) stelt dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn. Een verklaring op eer dat men geen geboorteakte van een bepaalde natie kan voorleggen, rekent op de goodwill van de betrokkene om in eer en geweten te verklaren dat hij dit document niet bezit, maar is geen bewijs dat de persoon eventueel geen identiteitsdocument/geboorteakte van een anderen nationaliteit zou bezitten.”

Uit de lezing van voormeld motief in de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder het Belgisch vonnis niet eerbiedigt, erkent of aanvaardt. Verweerder stelt in de beslissing terecht vast dat de akte van bekendheid de geboorteakte van zijn echtgenote vervangt.

Het ontbreken van een geboorteakte kan volgens artikel 70 van het BW worden ondervangen door een akte van bekendheid, afgeleverd door de vrederechter van de woonplaats van de betrokkene. De vrederechter maakt deze akte vervolgens, voor homologatie, over aan de rechtbank van eerste aanleg. De vervangende akte van de geboorteakte dient de essentiële bepalingen van de geboorteakte te vermelden, met name de geboortedatum en geboorteplaats. Verweerder stelt aldus terecht in de bestreden beslissing vast dat de gehomologeerde akte van bekendheid niet kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument of bewijs van onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te bekomen. De akte van bekendheid kan hoogstens aantonen dat betrokkene geen geboorteakte kan voorleggen. Waar verweerder in de beslissing stelt dat de akte van bekendheid geen bewijs is dat betrokkene geen geboorteakte van een andere nationaliteit zou bezitten, doet verweerder eventueel afbreuk aan de bewijskracht van de akte van bekendheid of de homologatie door de rechtbank van eerste aanleg. Echter verzoeker weerlegt niet het motief dat de akte van bekendheid, aangevraagd in het raam van de procedure tot naturalisatie, niet aanvaard kan worden als geldig identiteitsdocument of bewijs van de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te bekomen. De akte van bekendheid bevat immers enkel de geboortedatum en geboorteplaats van betrokkene. De rechtbank van eerste aanleg homologeert geenszins de identiteit of nationaliteit van betrokkene. In die zin heeft verzoeker geen belang bij zijn grief waar hij stelt dat de bewijskracht wordt miskend in de mate verweerder oordeelt dat de akte van bekendheid geen bewijs kan zijn dat zijn echtgenote niet eventueel een geboorteakte van een andere nationaliteit zou bezitten.

De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste en tweede middel en in het raam van zijn wettigheidscontrole, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Machtsoverschrijding wordt niet aangetoond waar verweerder oordeelt dat de gehomologeerde akte van bekendheid niet kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument of bewijs van de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te bekomen, aangezien de akte van bekendheid enkel de geboorteplaats en geboortedatum betreft.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook van het vertrouwensbeginsel.

“Aangezien verzoeker van mening is dat de elementen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing een manifeste foute appreciatie zijn van het administratief dossier.

Dat zodoende de motivering gebrekkig is, reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden.

Aangezien de vaststellingen van verwerende partij immers worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier,

Dat de motiveringsplicht geschonden wordt wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994);

Dat verweerder de situatie van verzoeker diende te onderzoeken conform de instructie van 19.07.2009;

Dat de elementen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing een manifeste foute appreciatie zijn van het administratief dossier.

Dat zodoende de motivering gebrekkig is, reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden.

Aangezien de motivering bovendien pertinent, draagkrachtig en afdoende dient te zijn;

Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft;

Dat verwerende partij aldus onredelijk tot haar besluit is gekomen;

Dat zij haar redenen had moeten uitleggen waarom ze meende dat de aanvraag ongegrond zou zijn, wat ze naliet te doen;

Dat volgens vaste Cassatierechtspraak onder een afdoende motivering van de bestuurshandeling moet worden verstaan: iedere motivering die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt (art. 62 Vreemdelingenwet):

Dat de beslissing van verwerende partij om deze reden dient vernietigd te worden gezien artikel 62 Vreemdelingenwet geschonden is.

Er kan aldus besloten worden tot een manifeste onredelijkheid in hoofde van verwerende partij.

Hierdoor heeft zij verzuimd de bijgebrachte stukken naar hun bewijswaarde te schatten en heeft zij haar materiële motiveringsplicht geschonden.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd.

Dat de beslissing van verwerende partij om deze reden dient vernietigd te worden.”

3.6 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht in het middel, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van een machtiging tot onbeperkt verblijf wordt besloten. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Inzake de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is het tegelijk aanvoeren van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden.

Verzoeker stelt dat de vaststellingen van verweerder worden "teggengesproken door de stukken uit het administratief dossier". Verzoeker laat echter na te verduidelijken welke stukken in het administratief dossier de motivering in de beslissing tegenspreken.

Verzoeker stelt dat verweerder "niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiële motiveringverplichting geschonden heeft". De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden. Waar hij stelt dat verweerder zijn redenen had moeten uitleggen waarom hij meende dat de aanvraag ongegrond zou zijn en diende te onderzoeken conform de instructie van 19 juli 2009 merkt de Raad op dat het

determinerend motief in de bestreden beslissing het gebrek is aan een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart of van een geldige motivering die toelaat hem vrij stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Bijgevolg is verzoekers aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf onontvankelijk verklaard en diende verweerder de aangehaalde gegrondheidsredenen om hem tot een onbeperkt verblijf te machtigen niet te onderzoeken of te motiveren.

Waar verzoeker stelt dat verweerder heeft verzuimd de bijgebrachte stukken naar hun bewijswaarde in te schatten, stelt verzoeker in wezen dat hij het niet eens is met de bewijswaarde die verweerder geeft aan de bijgebrachte stukken in het raam van zijn identiteit en nationaliteit. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Verzoeker beperkt zijn betoog tot theoretische opmerkingen en vage en algemene beweringen, zonder in zijn aanvraag, noch in zijn thans voorliggend verzoekschrift enig stuk bij te brengen waaruit de onmogelijkheid blijkt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

De schending van de materiële motiveringsverplichting wordt evenmin aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN